

יונה סופר גמרה להעיד - ובמקומה בא האיש שראה אותה עם מלחי

זרת לי. הילדים שלי והילדים שלה - כולנו היינו לפעמים אוכלים ביחד, כמו במשפחה. וכאשר היו בני הזוג פוגשים ידידים בי רחוב, נהגה סופר להציג את כהן כארוסה. החקירה לא פסחה על נושא זה, אך הי שואל הפעם לא היה מגדל שרף, כי אם אריה רוזנבלום, פרקליטו השני של מלחי. ההלפתו של חוקר הגננה גרמה לשינוי מוחלט באווירת המשפט, שהפכה להיות שקטה ורגועה. רוזנבלום חקר את העד בצורה איי שית ועדינה:

רוזנבלום: מר כהן, האם החלטתם, אתה והגברת סופר, להינשא?
כהן (עונה באדיבות אף הוא): אדון רוזנבלום, אף פעם לא החלטנו להינשא. אצל הגברת סופר - זו היתה המסרה. אבל אצל לי - זה לא היה כל כך חזק. אצלי, מצד אחד פעל הרגש ומהצד השני פעל השכל. כיום, אני שמח שהשכל התגבר.
רוזנבלום: אתה זוכר שיונה סופר הציגה אותך לפני כבוד השופט מלחי, בתחנת הרכבת, כבעלה לעתידי?
כהן: היא הציגה אותי לפני כבוד ה שופט מלחי, ולפני אנשים זרים כאילו אנחנו עומדים להתחתן.
רוזנבלום: למה היא עשתה זאת?
כהן: שיש גבר שהולך איתה באופן קבוע. זה היה גאון בשבילה.

גם כאשר עברה החקירה לפרשת יחסי סופר-מלחי, לא התחממה האווירה. הי חוקר והנחקר שיתפו פעולה תוך נימוס ו אדיבות. השאלות דנו במה שכונה "יחסים אינטימיים":
רוזנבלום: אתה אומר שיונה סופר חזרה ואמרה לך בכל שלבי ההיכרות שלכם, שאין בינה לבין השופט מלחי כל יחסים אינטימיים?
כהן (עונה בשקול והחלטיות, כאשר

מה שהו מתחיל לזוז. זוהי ההרגשה של הצופים במשפט מלחי. הדבר התי בטא השבוע בעבודתן הסדירה של הקצרים, בסיום עדותה של יונה סופר, בעלייתו לרוכני העדים של עד חדש. אל הזירה המשפטית הגיעה דמות חדשה ובלתי-מוכרת. דמותו התמירה של צבי כהן (מתחרו עם נתן). הגבר במהריה, שהיה כי עבר מחורה של יונה סופר.

ורד-הדין שרף, סניגורו של מלחי, ניסה לחקור את כהן (52) באותה תקופת שבה חקר את יונה סופר. אלא שהפעם נתקלה שנינותו העוקצנית וחסרת הרחמים, בחומה בצורה של שקט ומענה לשון חריף. גם כמה מנימוסיו של עורך-הדין שרף לא מצאו חן בעיניו של כהן, והוא לא היסס ללמד את שרף איך להתנהג:

כהן: מטעמי נימוס, תפנה אלי את הי מבט כשאתה מדבר אלי - ולא אל הקהל. יותר מאוחר העירו גם השופטים לשרף: **השופט בקר:** למה אתה מוכרח לשאול אותו בצורה כזו? למה לא בנימוס? אין כל צורך לעורר רוגז ומתח.
שרף (בקול נעלב): אני שאלתי בתקופות. לא בחוסר נימוס. טוב, בסדר, בשבוע הבא אעבור קורס לנימוסים.
כהן גם הוכיח לצופים המשושעים שאין הוא נופל בתקיפותו מעורך-הדין שרף, ויש לו מענה לשון על כל התקפותיו של שרף: **שרף (בהתרגשות):** העד עושה העויות. **כהן (בלעג מודגש):** אינני עושה שום העויות. בכל אופן, פחות מסך.

מידתו של כהן על דוכן העדים הייתה מעוררת כבוד. הוא עשה רושם כי התנהגותו ובאופן דיבורו שאין הוא מתחמק או מסתיר כל עובדה שהיא. "ממני תקבל רק את האמת", אמר לסניגורו, "אני לא תור פש שום צד בעסק. לי אין שום אינטרס". החקירה המשיכה ועברה אל פרשת הכי רותם ויחסייהם של העד עם יונה סופר. על פגישתם סיפר:

כהן: זה היה בסוף אפריל, שנת 62. אשתי המנוחה נפטרה כמה חודשים קודם לכן. יונה סופר באה אלי בזמנו לראות חזרים לאורחים בקיץ. ואז הכרתי אותה. בשלב מאוחר יותר נודע לי שהיא נשלחה אלי עליי שדכנית.
קשריו של העד עם יונה סופר הלכו ונתהדקו. היחסים היו לא רק לבביים - אלא אפילו משפחתיים:
השופט בקר: האם בישלה הגברת סופר פר בשביל הילדים שלך?
כהן: כן, זה נכון. לפעמים היתה ער

הפסקת עישון. התנאים היו: הראשון ש מתחיל לעשן מתחייב להזמין את האחרים לארוחת ערב במסעדה מפוארת ולסיכוב ממושך בדיסקוטקים. השני שיתחיל בעישון ישלם מאה לירות לכל אחד מהשניים הנור תרים. בינתיים ניכשל כבר יהורם, ועמד בכבוד בתנאי ההתערבות. ● רעייתו של שמה, הזמרת **אתי גרוטס,** הופיעה בסידרת הופעות בתורכיה, וזתה שם לביקורות טובות. עתה הזמנה לסיכוב נוסף, הפעם רק באנקרה. ● איוה מזל יש לו **לאילי גורליצקי!** ? אשתו, **דוריס,** נמצאת בי לונדון. היא נסעה לשם בחודשי הריונה האחרונים. אילי עשה השבון, והחליט לקפוץ לשבוע ללונדון, כדי להיות לידה בשעת הלידה. הוא נסע, אבל מסתבר שלא דיק. אחרי שבוע חזר לישראל, ואז בדיוק יליה דוריס את ילדם השני. רק בעוד שלושה

בגדיהם החדשים
הרוחצת הנועות

שבועות יוכל האב המאושר לראות את בנו, כשיגיע לבירת בריטניה עם התיאטרון הקאמרי, להצגת שלמה המלך ושלמי הסנדלר.

פסוקי השבוע

- **ראשיהממשלה לוי אשכול:** "לא איכותי את עצמי!"
- **ח"כ רפ"י משה דיין:** "מפא"י היא גן-חיות גדול ויש בה מביצי כינים ועד קרני ראמים, ויש בה מקום לכל מיני חיות - משועלים ועד פילים."
- **ההומוריסטן שמעון צבר,** על פטישי הפלסטיק הנפוצים בפורים וביום הי עצמאות: "לא כל מי שמקבל את הפטישי הזה בראש מבין שזה סמל - הפטישי מסמל את העבודה, הפלסטיק את המדע והציפצוף את הרוח."
- **העתונאי עמוס קינן,** על האור ניה שלום: "אונגית הדגל שלנו נולדה באר כבוד, ומתה באייכבוד, כיאות למדינה שלא נשאר לה הרבה כבוד."
- **העתונאית רות בונרי:** "האנור שות מתקדמת בצעד-ענק, אבל האדם מפגר אחריה במידה ניכרת."
- **הסופר אנדרה שוורץ-בארט:** "אין לי ספק, כי בעיני יהודים מסויימים אני עלול להיראות כיהודי בלתי שלם, אבל לא ארשה לאף אחד, ויהיה חשוב כאשר יהיה, ויהיו תואריו אשר יהיו, והשקפותיו הדתיות אשר תהיינה, לא ארשה לו לכפור בכך כי אני יהודי, אולי יהודי פשוט, אבל יהודי."

ה"ארוס" מנהריה

נשארתי לעמוד במרחק של 30-40 מטרים. היא היתה איתו שלושה-ארבעה רגעים. אחד כך היא קראה לי, ועשתה לי הכרה איתו. **רוזנבלום (חזר על השאלה בהדגשה):** אני מבין, אדון כהן, שאת מטירת המעטפה הלבנה לא ראית בדיוק?
כהן: לא ראיתי בדיוק.
רוזנבלום: האם נכון שאתה קצרה רואי?
כהן: במידה מסויימת, מר רוזנבלום. למרות היחסים הלבביים שנוצרו בין הי עד לבין חוקרו החדש, אריה רוזנבלום, נשאר צבי כהן כצוק סלע איתן. הוא לא ויתר לסינאור בשום נקודה. אך רגע השיא בכל עדותו של "ארוסה" של יונה היה ללא ספק בעת תשובתו על שאלת רוזנבלום, כיצד יכול היה להתרשם בשעתו בתחנת הרכבת, שהמדובר הוא אמנם בהעברת שוחד, למרות שלא ראה את פעולת המסירה כמו עיניו.

כהן שאף אוויר לתשובה מפורטת. בבית המשפט השתררה דומייה מוחלטת, ואפילו השופטים נרכנו קדימה כדי להיטיב לשמוע: **כהן:** מר רוזנבלום, את השאלה הזאת נשאלתי עליידי ידידים, מכרים ואפילו אשתי שאלה אותי, אני לא יודע אם אתה בעצמך היית רואה מה שראיתי בתחנת-הרכבת - אם לא היית מגיע לאותן מסקנות.

הכל הצביע על כך: זה שהפרצוף של ונקרט היה חיזור, זה שכל ההתנהגות של ונקרט בחוץ היתה עצבנית. זה שהוא ברח מן המקום כשמלחי הגיע. זה שאחר כך, כשישבנו במזנון של תחנת-הרכבת, יונה סופר אמרה לונקרט: "נו, עכשיו כבר מגיע לי מכות-כתביהו".

מר רוזנבלום, אולי אני טיפש גדול. אולי אני לא מספיק חריף. אבל אני מאמין שכל בן-אדם שהוא לא בלש פרטי או בלש חובב - היה מגיע לאותן מסקנות.

באווירה נימוסית ושקטה נסתיימה חקירתו של העד כהן. כאשר ירד מעל דוכן-העדים, עבר לפני שולחן ההגנה, שם התעכב ולחץ את ידיהם של השופט מלחי וסניגורו - אריה רוזנבלום.

באולם המשפטים

יושב צבי כהן רגע לפני עלותו על דוכן העדים. לידו עומד עורא הדייה, פרקליט מחוז ירושלים. מימין נראית ידה של אחת הקצרות האוחזת בגליון הפרוטוקול של המשפט.